

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/254/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713216826
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6713216826.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX T., X. XXXX/XX, proti žalovanej: Sociálnej poisťovni, so sídlom 813 63 Bratislava 1, ul. 29. augusta č. 8 a 10, IČO: 30 807 484, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/197/2013 - 179 zo dňa 31. 05. 2018, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým uznesením okresný súd prerušil konanie č.k. 13C/197/2013, do času právoplatného skončenia konania o nároku žalobcu na priznanie starobného dôchodku vedeného pred Sociálnou poisťovňou so sídlom 811 08 Bratislava č. 8 a 10, IČO: 30 807 484 (ďalej len „Sociálna poisťovňa“). Rozhodol tak v zmysle ust. § 164 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), keďže do dňa vydania rozhodnutia o prerušení konania nebolo o tomto nároku na určenie výšky starobného dôchodku rozhodnuté, pričom rozhodnutie o tejto otázke je pre okresný súd vo veci samej nevyhnutné.

2. V úvode odôvodnenia okresný súd uvádza, že predmetné konanie sa začalo žalobou doručenou súdu dňa 01. 10. 2013, ktorou sa žalobca domáha zaplata sumy 140.000 eur ako náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a sumy 41.492,44 eur ako škody vzniknutej za nevyplatenie časti starobného dôchodku od 07. 06. 2005 do 07. 09. 2013, spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom Sociálnej poisťovne. Ďalej sa domáha zaplata rozdielu medzi správne určenou sumou starobného dôchodku a sumou skutočne vyplatenou za každý ďalší mesiac až do dňa zaplata, vrátane príslušenstva úroku z omeškania od 07. 08. 2006 do dňa zaplata, a tiež sa domáha sumy 150 eur a sumy 163,18 eur ako nákladov, ktoré mu vznikli v súvislosti s konaním žalovanej, keď bol nútený absolvovať odbornú prípravu na uplatnenie svojich práv v konaniach o starobný dôchodok, spolu s trovmi konania.

3. Okresný súd ďalej v odôvodnení rozhodnutia uvádza, že predmetné konanie v ktorom žalobca tieto nároky uplatnil, už raz prerušené bolo, nakoľko pre rozhodnutie vo veci samej je nevyhnutné vedieť výšku priznaného starobného dôchodku, na poberanie ktorého má žalobca nárok. Okresný súd vtedy rozhodol o prerušení konania do času právoplatného skončenia konania vedeného pred Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „KS BB“ alebo „krajský súd“) pod sp. zn. 26Sd/20/2013, ktoré sa medzičasom právoplatne skončilo rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“). NS SR rozsudkom č.k. 9So/57/2016 zo dňa 28. 02. 2018 rozsudok KS BB 26Sd/20/2013-98 zmenil tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 481 120 1410 0 z 12. 12. 2012 v znení rozhodnutia toho istého čísla z 20. 05. 2015 zrušil a vec vrátil Sociálnej poisťovni na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené, a skutočnosť, že rozhodnutia Sociálnej poisťovne vo veci priznania starobného dôchodku žalobcovi boli zrušené a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, Sociálna poisťovňa bude v

konaní vo veci priznania starobného dôchodku žalobcovi pokračovať, a vydá nové rozhodnutie. V danom prípade tak doteraz nie je určená výška starobného dôchodku, na ktorý má žalobca nárok, a keďže okresný súd má vo veci rozhodnúť o náhrade škody za nevyplatenú časť starobného dôchodku od 07. 06. 2005, je pre rozhodnutie vo veci samej nevyhnutné, aby túto výšku ustálenú mal. K tomuto ďalej poukazuje na to, že nejde o otázku, ktorú by mohol okresný súd v tomto konaní riešiť, pričom táto musí byť v zmysle všeobecne záväzných právnych predpisov riešená v konaní pred Sociálnou poisťovňou. Zdôrazňuje, že otázka nároku a ustálenie výšky starobného dôchodku žalobcu je jeden zo základných komponentov potrebných pre rozhodnutie o nároku na náhradu škody, a preto môže mať podstatný vplyv na rozhodnutie okresného súdu o dôvodnosti a výške žalobcom uplatnených nárokov.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote dňa 25. 06. 2018 odvolanie, v ktorom namietal, že okresný súd už toto konanie prerušil skorším uznesením z 27. 03. 2014, pričom mu nie je zrejmé, podľa akého ustanovenia zákona opäť prerušil už prerušené konanie a prečo nevydal najskôr uznesenie o pokračovaní konania. Prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o jeho nároku na priznanie starobného dôchodku nepovažuje za dôvodné, pretože výsledok tohto konania nie je podľa platného práva nevyhnutný pre rozhodnutie o jeho žalobe. Poukazuje aj na ust. § 164 CSP, podľa ktorého je možné súdom vykonať prerušenie konania len vtedy, keď zlyhajú iné opatrenia, ktoré je súd pred prerušením konania povinný vykonať. Okresný súd bol povinný konať a rozhodnúť, no namiesto toho nevykonal žiadne právne posúdenie veci potrebné pre včasné rozhodnutie o jeho žalobe. Tvrdenie okresného súdu, že: „nie je možné rozhodovať o nároku na náhradu škody pokiaľ nie je ustálená výška ako jeden zo základných komponentov zodpovednosti za škodu“, nemožno považovať za správne právne posúdenie veci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Výška jeho dôchodku sa dá jednoduchým matematickým výpočtom overiť podľa príslušných zákonných ustanovení, a preto súd musí vedieť posúdiť a rozhodnúť tento individuálne konkrétny prípad bez toho, aby k tomu potreboval ustálenie výšky starobného dôchodku vydaním právoplatného rozhodnutia. Žalobca v odvolaní tiež namieťa nemožnosť prerušenia konania, ak iné konanie pre ktoré sa toto prerušilo, už je právoplatne skončené. Rozhodnutie NS SR č.k. 9So/57/2016 zo dňa 28. 02. 2018, na ktoré sa v uznesení o prerušení konania odvoláva, považuje z dôvodu prekážky rozsúdenej veci za nulitný právny akt, nakoľko aj zo samotného rozsudku vyplýva, že rozhodoval o tej istej veci s rovnakými účastníkmi konania, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom KS BB č.k. 26Sd/47/2011-25 z 23. 06. 2011, potvrdeným rozsudkom NS SR č.k. 9So/159/2011 z 31. 10. 2012. Pre uvedenú situáciu tak platí, že výrok právoplatného rozsudku je pre všetkých účastníkov a orgány záväzný, a nemôže sa prejednávať znova. Žalobca v odvolaní poukazuje aj na skutočnosť, že sociálna poisťovňa na základe rozhodnutia NS SR z 28. 02. 2018 vydala tri nové rozhodnutia, a vzhľadom na to, že konanie o jeho žalobe je teraz prerušené, nemôže na ich základe v tomto konaní použiť procesné prostriedky na uplatnenie svojich práv. V zmysle uvedených odvolacích dôvodov žalobca poukazuje na povinnosť okresného súdu, aby na základe doteraz zistených skutkových okolností a dôkazov v konaní pokračoval, a určil výšku spôsobenej škody nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom Sociálnej poisťovne pri výkone verejnej moci, tak ako uvádza v žalobe.

5. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací a príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP včas podané odvolanie prejednal, rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal v medziach daných ust. § 379 a 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (á contrario) CSP uznesenie okresného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

7. Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že okresný súd už predmetné súdne konanie uznesením č.k. 13C/197/2013-79 zo dňa 27. 03. 2014 raz prerušil, z dôvodu, že v čase rozhodovania súdu prebiehalo medzi tými istými sporovými stranami iné konanie pred KS BB ako súdom správnym, o priznaní starobného dôchodku, ako otázke významnej pre rozhodnutie vo veci. Toto konanie sa začalo na odvolanie proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne č. 481 120 1410 0 z 12. 12. 2012, ktorým bol žalobcovi priznaný od 07. 06. 2005 starobný dôchodok v sume 121,82 eur mesačne, ktoré KS BB rozsudkom č.k. 26Sd/20/2013-30 zo dňa 24. 10. 2013 zrušil. Proti rozhodnutiu krajského súdu Sociálna poisťovňa podala odvolanie, na základe čoho NS SR predmetné rozhodnutie zrušil a vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sociálna poisťovňa ešte pred novým rozhodnutím krajského súdu, tomuto doručila dopĺňujúce vyjadrenie, prílohou ktorého bolo zmenené rozhodnutie č. 481 120 1410 0 z 12. 12. 2012, rozhodnutím toho istého čísla zo dňa 20. 05. 2015, aby sa ním zaoberal. Krajský súd toto rozhodnutie

potvrdil, pričom žalobca podal odvolanie a vec musela byť prejednaná na NS SR. Nakoľko v danej veci nebolo právoplatne rozhodnuté, a vzhľadom na skutočnosť, že v tomto konaní sa riešila otázka, či odporcovi prináleží starobný dôchodok v takej výške ako sa žalobca domáha, súd dospel k záveru, že je nevyhnutné predmetné konanie prerušiť, nakoľko až po právoplatnom skončení v tejto veci (sp. zn. 26Sd/20/2013) bude môcť náležite posúdiť nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy. Okresný súd preto na nariadenom pojednávaní dňa 27. 03. 2014 uznesením č.k. 13C/197/2013-79 konanie prerušil.

8. Okresný súd sa pravidelne zaujímal o stav tohto konania, aby zistil, či neodpadla prekážka, pre ktorú sa konanie zastavilo, v zmysle § 165 CSP. Na výzvu o poskytnutie informácie o stave konania zo dňa 30. 04. 2018, okresný súd zistil, že NS SR už vo veci rozhodol a požiadal Krajský súd v Banskej Bystrici o zaslanie príslušného súdneho spisu, aby sa s rozhodnutím NS SR mohol oboznámiť. Z vyžiadaného spisu sp. zn. 26Sd/20/2013 zistil, že NS SR rozsudkom č.k. 9So/57/2016 zo dňa 28. 02. 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 04. 04. 2018, rozsudok KS BB z 12. 11. 2015, č.k. 26Sd/20/2013-98 zmenil tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 481 120 1410 0 z 12. 12. 2012 v znení rozhodnutia toho istého čísla z 20. 05. 2015 zrušil a vec vrátil Sociálnej poisťovni na ďalšie konanie. NS SR v rozsudku uviedol, ako, a podľa akých predpisov má sociálna poisťovňa v ďalšom konaní postupovať, aby zistila výšku výsluhového dôchodku a rozhodla o nároku na starobný dôchodok. V zmysle uvedeného sa konanie rozsudkom NS SR č.k. 9So/57/2016 zo dňa 28. 02. 2018 stalo právoplatne skončeným, čím odpadla prekážka pre ktorú sa konanie prerušilo a okresný súd preto podľa § 165 ods. 1 CSP aj bez návrhu pokračoval v konaní. Vzhľadom však na vyššie uvedený výsledok konania, výška starobného dôchodku nebola naďalej právoplatným rozhodnutím ustálená, keďže o tomto nároku bude Sociálna poisťovňa opäť konať. Okresný súd preto opäť nemohol vo veci samej rozhodnúť, a pristúpil k prerušeniu konania podľa § 164 CSP, do času právoplatného skončenia konania o nároku žalobcu na priznanie starobného dôchodku, pretože posúdenie nároku na jeho výšku má podstatný vplyv pre rozhodnutie o žalobe o náhradu škody.

9. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

10. Podľa § 165 ods. 1, len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd v konaní i bez návrhu.

11. Prerušenie sporového konania podľa ustanovenia § 164 CSP súdom je odôvodnené v konaniach, v ktorých je konanie prerušené preto, lebo výsledok iného začatého konania môže relevantne ovplyvniť výsledok iného konania, toho, v ktorom bolo konanie prerušené. Tento záver sa uplatní najmä v prípade, ak toto konanie vecne (skutkovo) súvisí s týmto konaním, resp. môže významne ovplyvniť jeho výsledok, keď je vhodné vyčkať na výsledok tohto ďalšieho konania tak, aby sa súd vlastným predbežným posúdením otázok, ktoré sa riešia v inom konaní, nedostal do rozporu s právoplatným rozhodnutím súdu.

12. Z dôvodu vyššie uvedených ustanovení vyplýva, že len čo sa súd dozvie o odpadnutí prekážky, pre ktorú bolo konanie obligatórne alebo fakultatívne prerušené (v tomto prípade bolo prerušené fakultatívne podľa § 164 CSP), pokračuje v konaní ex officio, teda bez návrhu. Z uvedených ustanovení ale nevyplýva, že by bol súd povinný po odpadnutí prekážky pôvodné uznesenie zrušiť, alebo rozhodnúť samostatným uznesením o pokračovaní v konaní. Odvolací súd tu dáva do pozornosti, že súd nižšej inštancie na základe vlastného prieskumu dňa 09. 05. 2018 zistil, že vec pre ktorú bolo konanie zastavené je už právoplatne skončená, dňa 25. 05. 2018 mu bol na vlastnú žiadosť doručený príslušný spis sp. zn. 26Sd/20/2013 aby sa mohol s výsledkami konania oboznámiť, a následne dňa 31. 05. 2018 bez zbytočného odkladu rozhodol o prerušení konania. Z časového hľadiska jednotlivých po sebe nasledujúcich vykonaných úkonov súdu nižšej inštancie možno usudzovať, že súd konal starostlivo v záujme rýchleho vybavenia veci v nadväznosti a v medziach výsledkov právoplatne rozhodutej veci, ktorá je pre riadne rozhodnutie súdu významná. Na základe uvedeného, by bolo nevhodné vydať rozhodnutie o pokračovaní v konaní a v bezprostrednej nadväznosti na to vydať ďalšie rozhodnutie o prerušení toho istého konania.

13. Odvolateľ tiež namietal, že okresný súd mal v zmysle § 164 CSP vykonať iné opatrenie, pred tým, ako pristúpil k prerušeniu konania, a to sám posúdiť výšku jeho nároku na dôchodok, nakoľko v zmysle príslušných ustanovení, súd musí vedieť jednoduchým matematickým výpočtom posúdiť

a rozhodnúť tento individuálne konkrétny prípad bez toho, aby k tomu potreboval ustálenie výšky starobného dôchodku vydaním právoplatného rozhodnutia v inom konaní. Odvolací súd k tomuto poukazuje na zrejmú zložitú prejednávanej veci týkajúcej sa určenia výšky nároku na starobný dôchodok, s poukazom na skutočnosť, že odo dňa 01. 03. 2013, kedy sa dané konanie pod sp. zn. 26Sd/20/2013 pred príslušným súdom začalo, bola v rámci tohto jedného konania predmetná vec až dva krát rozhodovaná pred NS SR, a hoci toto konanie bolo právoplatne skončené až 04. 04. 2018, rozhodnutie Sociálnej poisťovne o výške nároku na starobný dôchodok žalobcu nie je stále právoplatné. Odvolací súd sa preto s uvedenou odvolacou námietkou nestotožňuje, pretože osobitosť a zložitosť veci si aj z hľadiska legitímneho očakávania vyžaduje, aby bola vec prejednaná a rozhodnutá súdom, ktorý je vecne príslušný, s adekvátnymi skúsenosťami v obdobných prípadoch. Rozhodovanie o nárokoch na výšku starobného dôchodku patrí do právomoci príslušných správnych orgánov, a zase rozhodovanie o zákonnosti týchto rozhodnutí patrí do právomoci vecne príslušných správnych súdov. S legitímnym očakávaním úzko súvisí zákaz prekvapivých rozhodnutí, keď príslušné orgány sa nemôžu bez náležitého odôvodnenia odchyliť od doterajšej rozhodovacej praxe, aby o ich veci bolo rozhodnuté obdobne ako vo veci skutkovo a právne podobnej. Z uvedených dôvodov nie je preto vhodné, aby o tejto otázke rozhodoval civilný súd, a napadnuté rozhodnutie okresného súdu preto považuje za legitímne a vecne správne.

14. Námietka žalobcu, že rozhodnutie NS SR č.k. 9So/57/2016 zo dňa 28. 02. 2018, na ktoré sa okresný súd v uznesení o prerušení konania odvoláva, považuje z dôvodu prekážky rozsúdenej veci za nulitný právny akt, nie dôvodná. Žalobca tu uviedol, že správny súd už v minulosti rozhodoval o tej istej veci s rovnakými účastníkmi konania, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom KS BB č.k. 26Sd/47/2011-25 z 23. 06. 2011, ktorý bol potvrdený rozsudkom NS SR č.k. 9So/159/2011 z 31. 10. 2012. K tomuto odvolací súd musí konštatovať, že úvaha žalobcu nie je správna, nakoľko aj v tomto konaní síce právoplatne rozhodnuté bolo, ale s výsledkom, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 481 120 1410 0 z 13. 12. 2010 bolo zrušené a vrátené na nové konanie, na základe čoho došlo k vydaniu nového rozhodnutia č. 481 120 1410 0 z 12. 12. 2012 v spojení s rozhodnutím č. 481 120 1410 0 z 20. 05. 2015, ktoré sa uplatnením opravného prostriedku stali predmetom už nového súdneho konania o určení výšky starobného dôchodku pod sp. zn. 26Sd/20/2013. Toto nové konanie, ako už bolo vyššie uvádzané, bolo tiež právoplatne skončené, o čom svedčí aj vyznačená doložka právoplatnosti ku dňu 04. 04. 2018, pričom rozsudok, ktorým sa dané konanie skončilo, aj tieto rozhodnutia zrušil a vrátil Sociálnej poisťovni na nové konanie a rozhodnutie. Každé z týchto konaní sa tak viedlo na novom legitímnom základe - nových rozhodnutiach Sociálnej poisťovne, v zmysle právoplatne skončených súdnych konaní, a preto v tomto ohľade nemôže ísť o res iudicata, nakoľko by každé nové rozhodnutie správneho orgánu vydané na základe zrušenia predchádzajúceho rozhodnutia, bolo súdom nepreskúmateľné, čo by odporovalo ústavnému právu každého, obrátiť sa na súd vo veci preskúmania rozhodnutia orgánu verejnej správy.

15. Odvolateľ tvrdí, že od vydania rozsudku NS SR č.k. 9So/57/2016 zo dňa 28. 02. 2018 sociálna poisťovňa vydala už tri nové rozhodnutia, a z dôvodu prerušenia konania nemôže na ich základe použiť procesné prostriedky na uplatnenie svojich práv. Odvolací súd však poukazuje na to, že tieto rozhodnutia neboli doložené k odvolaniu. Z daného dôvodu nemôže mať za preukázané, že ide naozaj o rozhodnutia vydané v konaní do skončenia ktorého má byť prejednávané konanie prerušené a ani to, že sú skutočne vydané.

16. Niektoré odvolacie body žalobcu odvolací súd nepovažoval za relevantné vo vzťahu k prejednávanému konaniu, a preto sa nimi nezaoberal. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, pričom sa zameriava iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05 <<http://merit.slv.cz/II.US78/05>>). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07 <<http://merit.slv.cz/II.US76/07>>). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05 <<http://merit.slv.cz/I.US46/05>>).

17. Po preskúmaní napadnutého uznesenia okresného súdu odvolací súd nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali, že ide o svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené rozhodnutie, resp. také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Vzhľadom na vyššie uvedené argumenty, má

odvolací súd za to, že skutočne naďalej pretrváva stav právnej neistoty, pretože doposiaľ nie je vyriešená otázka výšky nároku na starobný dôchodok, ktorú odvolací súd považuje za významnú, pre rozhodnutie súdu v konaní pod sp. zn. 13C/197/2013 o nároku žalobcu na náhradu škody. Súd prvej inštancie preto vec posúdil správne, keď rozhodol o prerušení konania do času právoplatného skončenia konania o nároku žalobcu na priznanie starobného dôchodku vedeného pred Sociálnou poisťovňou. Na základe uvedeného, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správne.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).